
COLECŢIA „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
407
ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE

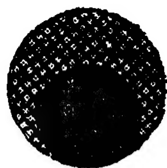
407

I. M. ŞTEFAN

P. G. 7 luptă contra-cronometru

* * *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta și desenele interioare:
AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
1 noiembrie 1971

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2071. Radu Soare a fost chemat ca specialist la „Complexul de sinteză a albuminei și a alimentelor de tip virotic" din Munții Ciucaș. El trebuie să asigure o purificare mai accentuată a metanului care servește ca materie primă pentru marele experiment, menit să dea populației mult sporite a globului un nou tip de hrană, bazată pe „P.G.7", adică pe un „virus pozitiv", care abia trebuie obținut. După o dramatică acțiune de salvare a complexului, primejduit de avarierea unei conducte de gaz metan, la care ia parte, Radu Soare este primit de cei doi conducători ai „Operației Ciucaș", președintele consiliului științific Adam Tiberiu și vicepreședintele Martin Onofrei, care îi cer să grăbească montarea filtrelor moleculare Lizin. Totodată însă, Soare are impresia că nu i se dă suficient posibilitatea să cunoască toate detaliile cercetărilor care țintesc la obținerea virusurilor alimentare.

În cadrul unui consiliu științific, Gavril Șetan, vinovat de avarierea conductei, este îndepărtat din complex. Totodată, Martin Onofrei îl învinuiește pe președintele Tiberiu și pe alți cercetători că grăbesc în mod exagerat și riscant punerea la punct a pozvirului alimentar.

Radu Soare pătrunde în „sanctuar", laboratorul lui Tiberiu și Onofrei, pentru a se lămuri mai bine asupra stadiului „Operației Ciucaș". Pînă la urmă, îl întîlnește aici pe vicepreședinte, care îi explică punctul său de vedere, dar îl și ia peste picior pentru tentativa sa de a afla mai mult decît este necesar. Soare reușește să construiască filtre Lizin adaptate necesităților complexului, care permit obținerea de importante progrese în direcția realizării pozvirilor alimentari. Deși cu misiunea îndeplinită, Soare este reținut în continuare la Ciucaș, ca șef al unui laborator de purificare a substanțelor. Totodată, el are de rezolvat o problemă familială, și anume regăsirea fratelui său Toma, care dispăruse de cîtva timp în mod inexplicabil.

P. G. 7 luptă contracronometru

de I. M. ȘTEFAN

URMARE
DIN
NUMĂRUL
TRECUT

31 iulie.
Mogîldeața

A venit ziua mult așteptată. Ca să fiu mai „în formă", m-am sculat devreme și am dublat durata partidei de tenis. Dan mi-a servit ca partener. Păcat că se mișcă cam greoi.

Sosirea clidienilor e anunțată pentru ora 10 dimineața. S-au mai pus, la capătul unor alei, cîteva firme mari, cu denumirea oficială a centrului nostru : „Complexul de sinteză a albuminei și a alimentelor de tip virotic". Unii dintre noi sînt curioși, alții neliniștiți. S-a aflat că ieri, cînd clidienii au vizitat „Muzeul Omului" din Paris, s-au produs unele fenomene nu tocmai agreabile, dar să sperăm că nu se vor repeta.

Noroc că eu sînt mai puțin sensibil. N-am niciodată amețeli la marginea prăpăstiilor, nici rău de mare sau de avion, iar la decolarea rachetelor intercontinentale suport excelent accelerația.

Glumesc, împreună cu Vlad Chioaru, pe seama celor cîțiva care sînt emoționați și nesiguri de ei. Am uitat să notez că Vlad lucrează acum cu mine, în laboratorul, nou înființat, de purificare a substanțelor, pe care îl conduc.

După un obicei al său pe care nu-l apreciez de loc — după părerea mea e un soi de „atavism social" —, președintele a dat prea puține lămuriri asupra vizitei (de altfel și invitația a făcut-o fără să ne consulte !). Ne-a chemat seara pe toți conducătorii de divizii, sectoare și laboratoare, cerîndu-ne ca astăzi, între orele 10 și 12 dimineața, să fim în situația de a prezenta succint activitatea noastră științifică.

Acum e zece fără un sfert și tensiunea e destul de ridicată. Vlad însă nu mai sfîrșește cu glumele :

— Crezi că vor trece în revistă vreo gardă de onoare? N-ar fi de loc complicat s-o constituim. Alegem vreo zece bărbaţi mai arătoşi, îi îmbrăcăm în uniforme militare de gală din secolul trecut şi onorul e asigurat...

— Excelentă idee! aprobă cineva.

— Ce-ar fi să propunem şi alegerea unei Miss Ciucaş? continuă Vlad. De-ar fi s-o selecţionăm noi, cred c-ar ieşi Anda Tiberiu, spre gloria preşedintelui. Dacă însă juriul va fi clidian... mă îmbrac în rochie şi cred că voi fi pe gustul lor; doar nu presupuneţi că deosebesc sexele omeneşti!

Evident, glumele astea de bufon nu-s la înălţimea momentului care se apropie. Dar sînt foarte utile: mă bucur constatînd că liniştesc spiritele şi descreţesc frunţile.

Prima sosire a unor extratereştri pe Pămînt se desfăşoară în condiţii destul de stranii. Se constată că, în prezenţa lor, nervozitatea oamenilor, şi aşa foarte accentuată în epoca modernă, creşte şi mai mult. La primirea de la O.P., cîţiva inşi au leşinat, nu se ştie de ce, iar alţii au avut diferite tulburări psihice, deşi cunoşteau, prin intermediul televiziunii, imaginea oaspeţilor cosmici.

Cît de numeroasă este delegaţia clidiană? se interesează cineva.

— Presupun că e alcătuită din toate cele 30 de făpturi Clida care au sosit pe Pămînt, răspund eu.

— Păcat că nu sînt 11! observă Vlad. Am putea organiza un meci de fotbal la nivel cosmic.

— Cu pseudopozii lor multipli, ne-ar bate la un scor astronomic! remarcă un laborant.

— Asta în afară de cazul c-am socoti orice atingere henţ, răspunde Vlad.

S-a aşternut liniştea. Glumele au devenit parcă forţate şi scopul lor „profilactic" e acum evident pentru toţi.

Deodată o ceaţă liliachie invadează încăperea. E o ceaţă uşoară, străvezie, aşa cum au descris-o şi cei de la „Muzeul Omului", iar cu cîteva zile în urmă delegaţia O.P.-ului care a întîmpinat clidienii pe cosmodromul din Islanda. Chipurile oamenilor capătă o paloare ciudată. Şi brusc simt în mine un soi de... trepidaţie. Îmi privesc pielea mîinii: vibrează uşor, de parcă aş fi în apropierea unei maşini arhaice, care lucrează cu fundaţia neizolată.

Vocea lui Vlad răsună reconfortant:

— Tu ce crezi, Radule, negura asta viorie şi vaga dîrdîială care ne-a apucat fac parte din protocolul clidian?

— În orice caz sînt punctuali, constat eu, fără a putea să-mi stăpînesc tremurul. Este exact ora zece!

Ceaţa violetă este acum mai densă, de parcă soarele s-a ascuns după nori deşi, iar peste complex a coborît o înse-

rare de pe alte tărîmuri. Oamenii din laborator au încremenit, iar cîțiva dintre ei au ochii tulburi și fața trasă. Îmi aud bătăile sîngelui pînă în tîmple, dar fac totul ca să nu-mi pierd cumpătul. Trebuie să vorbesc, să spun ceva.

— Dragii mei! încep eu, văzînd că Vlad Chioaru tace tocmai acum. Tot ce ne neliniștește astfel pe noi i-a impresionat și pe ceilalți pămînteni care s-au aflat în preajma făpturilor Clidei. Probabil că emit un flux, încă neidentificat, care explică cele ce se petrec. Unii dintre noi se vor simți, poate, destul de rău. Pe viitor, neajunsurile vor fi însă înlăturate, căci fluxul nociv va fi absorbit și deviat.

Plutim cu toții în ceața viorie.

Am simțămîntul ciudat că, dacă aș întinde mîinile ca niște aripi, aș zbura. Deodată — o bufnitură... Vlad a leșinat. Tocmai el! Am televizonat imediat la centrul medical și l-au ridicat. Un cercetător mai vîrstnic are serioase greutăți de respirație și este la rîndul său luat din laborator.

Minutele trec și atmosfera e tot mai apăsătoare. Și eu respir anevoie, dar continui să vorbesc, ca să-i încurajez pe ceilalți. Deodată, Vlad reintră în încăpere. Pășește nesigur, dar fața-i din nou șugubeață.

— Ei bine, nu m-au răpus. Nu renunț eu, în ruptul capului, la un asemenea spectacol! A fost un simplu accident fiziologic, trecător, în decor violet.

Ce senzații stranii! Acum „simt" parcă o umbră intensă, undeva în spatele meu. O halucinație? Un nod mi se urcă în gît și o durere ascuțită îmi săgetează capul. Dar nu vreau să mă pierd!

— Trebuie să ne spunem mereu că nu poate fi nimic rău, absolut nimic rău! proclam eu, cu voce tare. Sînt ființe raționale, ca și noi, locuitori ai federației sateliților saturnieni. Au venit aici să ne cunoască. Fenomenele negative pe care le resimțim le provoacă involuntar, ca efect al procesului lor vital.

Oamenii mă ascultă, dar mulți au dus mîna la gît, ca pentru a îndepărta obstacolul care le stînjenește răsuflarea. E același „nod" pe care l-am simțit și eu.

Umbra neagră presupusă în spatele meu a crescut gigantică. Nu mă întorc, căci sînt convins că-i vorba de o nălucire!

— Ei drăcie! zice acum Vlad, cu o voce care se vrea sigură. Țineți-vă firea! Frații ăștia și-au trimis o „iscoadă" la fereastra laboratorului nostru.

Mă întorc brusc.

Acolo, pe pervazul exterior al ferestrei, o mogîldeață, emanînd vagi fluorescențe, stă ghemuită. N-am știut niciodată că un violet poate fi atît de viu și atît de adînc!

Un fior îmi trece prin tot corpul.

Clidianul nu este mai mare decît o pisică. Corpul său are forma generală a unui ou, cam alungit, care pulsează continuu. Din „ou" apar și dispar mereu mici umflături. Uneori, aceste umflături se prelungesc în gigantici pseudopozi tentaculari. La partea superioară a corpului (dacă îl putem numi astfel), într-un fel de placă de o concavitate ovală, sclipesc sute de formațiuni cu aspect cristalin. Este „ovalul sensitiv" — cum a fost numit după primele contacte cu clidienii — cu funcțiuni mixte : vizuale, auditive, olfactive, de recepție a undelor electromagnetice și a ultrasunetelor, ca și a vibrațiilor de altă natură.

Cu un efort deosebit, îmi stăpînesc neliniștea și caut să mă conving că fenomenele fizice pe care le resimt sînt trecătoare.

O muscă mi s-a așezat pe mînă. Și ei îi vibrează aripile! Mă duc hotărît spre fereastră, urmat de Vlad și de alți cîțiva oameni din laborator, în timp ce ceilalți s-au retras spre fundul încăperii. Cu cît mă apropii, ovalul sensitiv al clidianului, cu scînteierea lui neîntreruptă, este mai fascinant. Mă fixează, de parcă ar voi să mă hipnotizeze. Ei bine, fac același lucru! Îl privesc cît pot de intens; poate că și pe el ochii mei îl intrigă și îl tulbură... Dar am impresia că nici nu mă vede.

Acum și-a strîns trupul de parcă s-ar pregăti să sară asupra noastră. Periculos!...

Pun în funcțiune micul meu cosmocibernon portativ — destinat comunicării cu făpturile Clidei — și deschid brusc fereastra...

Unde e clidianul!?

Mogîldeața violetă a dispărut, s-a topit, ca prin farmec. A existat oare cu totul sau doar imaginația noastră a făurit-o? În încăpere nu pătrunde de afară decît aerul proaspăt al pădurilor de brad...

Ușa laboratorului s-a deschis larg.

Spre noi vin oameni și clidieni. Este Knut Jaspers, președintele Oficiului Planetar, vicepreședintele O.P., Feodor Roscin și, lîngă el, Adam Tiberiu. Grupul clidienilor se agită încoace și încolo, unii pășind, alții plutind prin aer. Văzuți de aproape, aduc ca formă cu niște delfini, dar cînd sar cu repeziciune pe ciudatele lor membre motorii par niște mari petale liliachii bătute de vînt.

De ce nu ești acum aici, Grig, să-i vezi de aproape?!

Începem să comunicăm prin cosmocibernoanele traducătoare.

Eu prezint munca laboratorului, în timp ce „delfinii" se leagănă mereu, amețindu-mă. Sînt întrebat și răspund — ori de cîte ori înțeleg întrebarea. Problemele purificării extreme

a substanțelor trezesc printre clidieni un imens interes. Realizarea pozvirilor, bineînțeles, de asemenea.

Vorbind, mă simt mai liniștit. De altfel, se pare — paradoxal lucru — că efectele nocive ale prezenței clidienilor sînt mai slabe cînd te afli în imediata lor apropiere. Sau poate că ai noștri au adus „atenuatoare".

Acum Tiberiu s-a angajat cu ei într-o convorbire aprinsă despre perspectivele modelării și utilizării pozvirilor de tip G în domenii diferite... Îmi vine în minte istoria descoperirii Federației Clida:

Dintre toate problemele explorării Cosmosului, cea mai arzătoare a fost fără îndoială aceea a formelor de viață extraterestre. Au fost elaborate, în această privință, cele mai variate ipoteze, încă din anul 1957, începutul erei cosmice. Treptat, pînă la sfîrșitul mileniului al doilea, navele teleghidate și apoi cele cu echipaj au lărgit aria investigării sistemului nostru planetar. După cum se știe, în Lună nu s-au găsit nici forme de viață, nici urme ale acesteia, în timp ce pe Venus s-au descoperit viețăți inferioare, capabile să trăiască la temperaturi nebănuit de înalte. Pe Marte au fost descoperite, de asemenea, forme primitive de viață, mai ales microorganisme, dar și vestigiile unor vechi civilizații, dispărute cu peste un milion de ani în urmă. Ulterior, o mare surpriză a produs găsirea unor urme complexe de viață și chiar a unor ruine și inscripții pe asteroizi mici. S-a confirmat astfel ipoteza că aceste corpuri cerești provin din explozia unei planete mari, care se rotea, cu miliarde de ani în urmă, între Marte și Jupiter, și s-a ajuns la concluzia că aceasta fusese locuită de ființe raționale. Părea evident că, în sistemul nostru solar, oamenii sînt **actualmente** unicele făpturi superioare. Era „o ipoteză tristă, dar adevărată", cum obișnuia să ne spună în liceu profesorul nostru de științe cosmice. „Din fericire — adăuga el invariabil, cu un zîmbet — o serie de fapte o contrazic". Printre acestea se numărau de pildă OZN-urile, „obiectele zburătoare neidentificate", care intrigau de mai bine de un secol pe pămînteni.

Explorarea lui Jupiter și a sateliților săi a relevat fapte de un interes excepțional pentru astronomie — între altele descoperirea primei planete cu ocean de hidrogen —, dar sistemul jovian nu a adus în patrimoniul cosmobiologiei decît o serie de interesante microorganisme viețuind în mediu gazos. În sfîrșit, a venit rîndul lui Saturn. Planeta aflată la nu mai puțin de 1,43 miliarde kilometri de Soare a produs marea, neașteptata, revelație. Pe trei — mai exact în trei — sateliți saturnieni, și anume Enceladus, Hiperion și Japetus, a fost găsită „Federația Clida". În anul 2067, prima navă cosmică terestră descinsă pe Hiperion a constatat să suprafața e cu totul

pustie, dar aparatele de recepţie înregistrau mesaje peste mesaje, de provenienţă apropiată. Făpturile raţionale se aflau undeva în preajmă, deşi nu se arătau nicăieri. Şi deodată, din adîncurile lui Hiperion, a ţîşnit o navă cosmică de forma unui bob de linte, o adevărată „farfurie zburătoare". Cosmocibernoanele terestre au intrat în acţiune, au stabilit contactul, echivalenţa limbajelor.

Oamenii şi clidienii au reuşit să se înţeleagă. A reieşit că făpturile Clidei duc o existenţă subterană, în golurile cavernicole ale celor trei sateliţi. Iar acum — după patru ani de la cruciala descoperire — iată prima vizită a clidienilor pe Terra...

Îi privesc din nou. Continuă să discute cu Tiberiu despre pozviri. Vor să-i folosească şi ei, problema alimentară creîndu-le mari greutăţi.

Deodată gîndul îmi zboară la mogîldeaţa ovulară de pe fereastră, cea care a apărut şi apoi a dispărut ca o părere înainte de intrarea delegaţiei în laborator. Părea de un violet mai întunecat decît clidienii din delegaţie. Profit de o pauză în discuţie pentru a mă interesa de natura ei.

— Era un „dublu", un „dublu" al unuia dintre clidieni! îmi explică Jaspers, preşedintele Oficiului Planetar. În anumite împrejurări, clidienii se dedublează şi-şi trimit acest „alter ego" în cercetare. Nu-i încă bine lămurit cum este constituit „dublul". În orice caz, apare şi dispare cu o uşurinţă de necrezut. Termenul de „dublu" a fost luat din mitologia egipteană.

În trecere, o făptură din Clida m-a atins. Un curent puternic mi-a zguduit tot trupul şi în faţa ochilor mi-au jucat, cîteva clipe, scîntei multicolore.

Clidienii vizitează acum încăperile laboratorului, contemplă cu „ovalul sensitiv" aparatele, le pipăie cu pseudopozii tactili. Sînt cam scunzi şi nu ajung în mod obişnuit la ele, dar pot fie să zboare, fie să se înalţe pe pseudopozii motorii, care arată atunci ca nişte picioroange elastice. Dacă vor, rămîn zeci de secunde suspendaţi în aer, la o înălţime de doi-trei metri. Unul dintre ei a ajuns acum aproape de plafon. Cu ajutorul unui aparat ţinut într-un pseudopod, studiază de sus laboratorul. Poate că ne filmează.

— Îndreaptă-ţi gulerul! mă îndemnă Tiberiu. Se pregăteşte un jurnal de actualităţi!

Din nou dau explicaţii, răspund la numeroase întrebări. Cred că clidienii înregistrează răspunsurile noastre în nişte aparate minuscule.

La urmă, Vrăjitorul îmi cere să fac o sinteză de zece minute: realizări mai importante şi perspective. N-are de fapt nici un rost (am spus tot ce aveam de spus), dar mă su-

pun. Clidienii s-au adunat în cerc în jurul meu. În timp ce vorbesc, observ că vibrația mea și a celorlalți oameni aflați în preajma lor a diminuat considerabil. Obișnuință sau aparate atenuatoare? În ce privește lumina violetă, a rămas la fel de intensă.

Au ieșit din laborator.

Rămînem cîteva minute tăcuți și nemișcați, apoi cineva propune să suspendăm orice activitate. Tot nu mai sîntem astăzi buni la nimic. Le explic însă că s-ar putea ca vizitatorii să revină, pentru a mai cere vreo explicație, poate sugerată de studiul altor sectoare ale complexului. Cineva observă că pentru acest lucru nu-i nevoie de noi toți. Și asta e adevărat! Pînă la urmă hotărăsc să rămînem în laborator numai eu, Vlad și un laborant. Ceilalți se duc să se odihnească...

Orele trec anevoie.

Persistența ceții violete dovedește, cred, că clidienii nu ne-au părăsit încă. Vorbim puțin, dar gîndurile și imaginile făpturilor Clidei parcă defilează, pe o pînză imaginară, în fața noastră.

Din nou, o mogîldeață violetă s-a așezat la fereastră. Deschid geamul... și dispare, ca și prima dată. Dar de astă dată am fotografiat-o și imaginea dovedește că n-a fost vorba de nici o nălucire. În sfîrșit, un cercetător din alt laborator ne spune că clidienii se pregătesc de plecare; Knut Jaspers, președintele O.P., va mai rămîne, cîteva ore, la complex, căci are de discutat cu conducerea noastră.

Iată și racheta care îi va duce pe clidieni spre viitoarea etapă a călătoriei lor: „Centrul de comandă a vremii" din Benghazi în Africa de Nord.

Același cercetător ne mai aduce vestea că Martin Onofrei lucrează de cîteva zile aproape neîntrerupt în laboratorul său. Unii spun că este pe cale să facă o nouă descoperire însemnată. Tiberiu n-a reușit nici măcar să-l aducă la primirea clidienilor.

Un șuierat și racheta se desprinde de pe Pămînt. În numai cîteva clipe, ceața violetă începe să se destrame, pînă ce piere cu totul. Sîntem cu toții epuizați și nu dorim decît să cunoaștem cît mai curînd îmbrățișarea liniștitoare a patului.

O ultimă glumă a lui Vlad despre clidieni ca leac al insomniei, nici nu mai este luată în seamă. Fiecare pornește spre camera lui, renunțînd la masă.

Pe drum, întîlnim numeroși cercetători ai complexului. Toți au luat-o, cu mers de somnambuli, spre locuințele lor. Mă ciocnesc aproape de Dan, care, cu o mînă descompusă, îmi spune că are o durere de cap îngrozitoare.

...Eu locuiesc în pavilionul portocaliu, la marginea pădurii de brazi. Rămîn cîtva timp la fereastra camerei mele. E ora șapte seara. Peisajul este de o limpezime neobișnuită, iar umbrele lungi ale pomilor par trasate cu pensula pe iarbă.

Înainte de a mă lungi în pat, simt o mîncărime ușoară în cot. Vreo insectă în încăpere? Dau drumul unui jet insecticid. Mîncărimea persistă, ba are chiar tendința să se întindă pe tot brațul. Îmi pun alcool și, în sfîrșit, mă simt ușurat.

Acum vreau să dorm. Aceeași dorință o au desigur sute de oameni din complex. Dar, deși oboseala mi-a ajuns la paroxism, nu izbutesc să ațipesc. Mintea mea rumegă neîntrerupt, cu intensitate, întîmplările zilei, într-un tumult răscolitor. Nu pot să uit mogîldeața ghemuită la fereastra laboratorului, fluturarea neîntreruptă a tentaculelor clidiene, chipurile palide ale cercetătorilor plutind în ceață violetă! Și mi se pare iar și iar că trupul îmi trepidează.

În sfîrșit, somnul se apropie. Imaginile trăite se estompează treptat, iar pleoapele devin neînchipuit de grele. Ce desfătare să te cufunzi în brațele lui Morfeu! În depărtare mai zăresc, prin fereastră, trei umbre. În balconul clădirii consiliului științific, siluetele președintelui Knut Jaspers, ale lui Tiberiu și Onofrei se deosebesc limpede. Oare lor nu le-o fi somn? Nu-s făcuți, ca și noi, din carne și sînge? Discuția dintre Jaspers și Vrăjitor pare deosebit de vie. Gesturi largi, argumente și contraargumente. Încerc să adaptez cuvintele corespunzătoare și parcă-i aud. Mai întîi pe Jaspers:

— Umanitatea cere de la voi eforturi tot mai mari! Depindem cu toții, zeci de miliarde de oameni, de succesul cît mai grabnic al cîtorva acțiuni, printre care „Operația Ciucaș"!

— Încă patru luni, Jaspers, doar atît! răspunde parcă președintele nostru. Omenirea va fi atunci salvată! Asta ți-o pot promite.

— Mai repede nu-i cu putință?

Umbra lui Onofrei, greoaie și dizgrațioasă, îi dezaprobă pe amîndoi. Aș jura că Ursu tace. Dar tăcerea lui parcă vorbește, acționează, ca o stîncă prăbușită, în momentul și locul cel mai nepotrivit.

Ultimul lucru pe care-l observ, cu uluire, este un gest al lui Jaspers: se scarpină la cotul drept. Asta îmi amintește că și pe mine continuă să mă mănînce. Nu prea tare, dar destul de enervant. Curioasă coincidență!

Pleoapele îmi coboară iremediabil și alunec, în sfîrșit, într-un somn adînc, fără vise.

. . . .

Somnul s-a „subțiat“ și am început să visez.

Visez și știu în același timp că visez. Imaginile, colorate intens, se perindă în fața mea. M-am prefăcut într-o cîrtiță cenușie și privesc uluit la ceea ce se petrece Eu-cîrtița sînt cocoțat pe un meteorit care rătăcește în Cosmos. Ca un bolid luminos trece prin fața mea o rachetă fotonică. La bordul ei sînt patru indivizi: Knut Jaspers, Adam Tiberiu, Martin Onofrei și eu-omul (nu cîrtița), adică Radu Soare. Pe o masă se află o tavă de aur, și pe ea zăresc o grămadă vîscoasă. Părăsesc dintr-un salt meteoritul și mă așez la un hublou al navei — exact așa cum a făcut mogîldeața violetă la fereastra laboratorului.

Racheta a ajuns pe satelitul saturnian Hiperion. Sîntem în imperiul făpturilor Clidei! Coborîm. Tiberiu pășește solemn și sigur, cu un pas înaintea noastră. El poartă tava de aur. Pe ea, substanța vîscoasă a început să vibreze. Înaintăm în ritmul unei muzici. Doar Onofrei strică din cînd în cînd solemnitatea, împiedicîndu-se de cîte-o ieșitură de stîncă. Mergem lent, dar fără oprire, ca niște roboți teleghidați, spre deschizătura imensă a unui tunel hiperonian.

— Cine sînteți voi? răsună un glas monoton în cosmotraducător.

— Sîntem pămînteni, locuitori ai planetei a treia, răspunde grav Knut Jaspers. Aducătorii elixirului!

„Ovalele sensitive“ ne fixează hipnotic.

— Care e parola? întreabă sever glasul din cosmotraducător.

— Viață veșnică! răspunde Tiberiu.

— Treceți!

Înaintăm repede prin tunel, pe un trotuar rulant. Înotăm în lumina violetă, care devine tot mai puternică. Acum tunelul cilindric se lărgește și se preface în peșteră, iar peștera devine tot mai imensă. Ne apropiem cu mare viteză de o piață. În mijlocul ei se găsește un con portocaliu, înalt de sute de metri. Pe el se află nenumărați clidieni, așezați ca niște albine pe un fagure.

Trotuarul rulant ne poartă, printr-o estacadă aeriană, spre vîrful conului. Acolo sînt trei clidieni, trei ouă violete și fluorescente, care poartă în partea superioară a trupului, deasupra „ovalului sensitiv“, un fel de moț argintiu.

— Ce-ați adus voi, pămînteni? întreabă unul dintre clidieni.

Coborîm de pe trotuar și Tiberiu înaintează cu tava ridicată la înălțimea capului.

— Aducem Pozvirul G.7. Nimeni nu va mai suferi de foame de acum înainte, nici la voi și nici la noi.

Masa de pozvir de pe tavă freamătă, se agită neîntrerupt. Un fior intens trece prin mulțime și zgomote confuze se ridică de pretutindeni.

— Sînteți siguri de creația voastră? întreabă unul dintre clidieni.

— Acesta este miraculosul P.G.7.! strigă Adam Tiberiu. Aveți încredere în el. Vă dăruiește viață, clidieni! Am construit materia vie!

Cuvintele reverberează în ecouri largi și profunde...

Zburăm înapoi spre Terra. Minute, ceasuri, zile la rînd. Conduc ferm nava spre cosmodrom. De undeva, de jos, dinspre peninsula Yucatan, se aude cum cineva strigă răgușit:

— Bine ați venit, mesageri ai Pămîntului!

Nava a pătruns într-un nor alb și se leagănă ca într-un vast hamac atmosferic, printre mii de frunze de palmier ridicate de o trombă în înaltul cerului. Și deodată frunzele se transformă în hoituri de animale mici: cățel, pisici, șoareci, păsări. Încerc să le ocolesc, dar mă lovesc mereu de ele.

— Încetiniți, altfel vă veți zdrobi de Pămînt — răsună o voce. Vi s-a defectat pilotul automat.

Mă reped ca nebun la tabloul de comandă și preiau controlul navei.

Balansul este tot mai puternic și abia reușesc să mă mențin pe scaunul de pilotaj. Tiberiu și Onofrei, parcă adormiți, se clatină și se lovesc unul de altul. „Două voințe de fier“, poate „două trufii“ — îmi vine în gînd și, nu știu de ce, acest episod neînsemnat mă întristează îngrozitor.

...Deodată, o zguduitură puternică, de astă dată reală, mă aruncă cît colo și cad pe podea, trezindu-mă.

Tot 1 august.
Neliniștea medorobotului

Am căzut deci din pat, în camera mea de la complex.

Afară s-a luminat de zi, și prin geamul larg deschis vîntul puternic a mînat în încăpere zeci de frunze de fag. Este ora opt dimineața. Rar mi se întîmplă să mă scol atît de tîrziu! Îmi vine în minte visul și-ncep să rîd. În cîte sîntem? 1 august! Ce-mi spune asta? În primul rînd, că e duminică. În al doilea rînd, că trebuie să mă reped pînă la Centrul sanitar de la Vălenii de Munte, fiindcă am întîrziat rău de tot examenul medical periodic.

În timp ce iau micul dejun, îmi dau seama că indispoziția care a însoțit sfîrșitul visului nu m-a părăsit. Am ne-

voie de o doză de muzică perfect adaptată stării mele sufletești. Mă duc la dulapul unde țin micul automat muzical, cît un ceas de mînă. Aplic pe cap palpatorul acestuia și sînt instantaneu „analizat". Peste cîteva clipe, piesa muzicală cea mai potrivită pentru starea mea psihică răsună în difuzor și efectul este excelent...

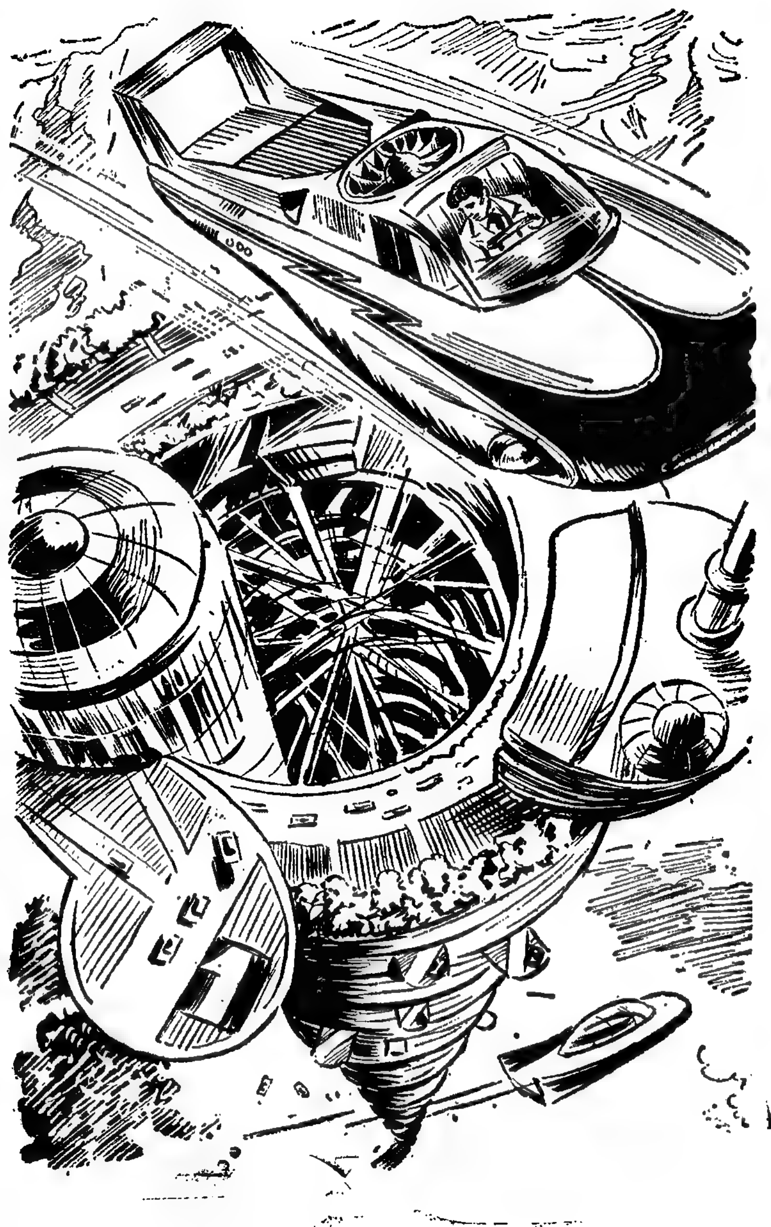
Decolez ușurel cu omnimobilul. După cîteva minute, valea Teleajenului e un fir de ață albăstrui, care șerpuiește la picioarele mele. Zbor spre sud, fără să mă grăbesc. E o zi foarte frumoasă, iar munții sînt inundați de soare.

Relieful are forme singulare. Între valea Buzăului și cea a Prahovei, munții sînt de mică înălțime și puternic împăduriți : un relief domol, odihnitor de privit. Această ambianță este dominată de masivul Ciucașului, aflat în centrul zonei, cu piscuri ce se apropie de două mii de metri, cu un relief variat, în care sînt vizibile curioase formații carstice. Culmea principală a masivului are forma unui arc, cu deschiderea spre sud. Din cele două mari noduri alpine — vîrful Ciucaș și culmea Stîncoasă — se desprind numeroase ramificații. Spre est, munții Zăganul-Gropșoarele, cu stîncării masive, ferăstruite, sclipesc orbitor în bătaia razelor soarelui.

Zbor acum peste cel mai sudic pisc al Ciucașului, vîrful Clăbucet. Iată-mă și deasupra locului unde Teleajenul și Telejenelul își unesc apele. Mai jos de Mîneciu-Ungureni începe zona dealurilor, care se întind pe suprafețe din ce în ce mai mari. Pe terenuri întinse, aici se cultivă cereale în bazine de apă cu săruri nutritive, obținîndu-se cîteva recolte pe an. Livezile ocupă și ele vaste terenuri.

Am trecut de Vălenii de Munte, o urbe specific modernă. Orașul pare o făptură vie, cu construcții în formă de spirală, de atomi, de flori, de ciorchini, de arbori. Circulația se face pe sus, prin largi estacade care leagă clădirile între ele. Pe o platformă imensă, suspendată de cabluri între mai multe construcții, s-a amenajat un parc, cu un lac în apele căruia se leagănă bărci.

La sud de Văleni îndrept omnimobilul spre o construcție de o formă deosebit de interesantă. Pe niște piloni înalți, argintii, se sprijină o clădire sinusoidală, ca un șarpe uriaș, încremenit într-o înălțare neverosimilă spre boltă. Construcția este ba mai îngustă, ba mai lată, uneori atingînd un diametru de 200—300 de metri, acolo unde se află centrele comerciale și clădirile publice. Din loc în loc, o pereche de tuburi argintii ies piezis din corpul construcției. Sînt antenele care asigură transmiterea energiei electrice fără cablu, la distanțe foarte mari. Aduc cu niște străjeri făcuți să vegheze asupra existenței celor cinci sute de mii de locuitori ai acestei clădiri-oraș, de aproape trei kilometri înălțime.

Omnimobilul se lasă lin pe o terasă de aterizare, o piațetă unde circuli printre plantații exotice decorative. Trec de marele teatru de amatori, apoi de biblioteca de literatură cosmică și iată-mă în fața centrului sanitar. Aci am „fișa permanentă".

Termenul în care trebuia să mă prezint la examenul lunar a trecut de mult și sînt sîcîit de gîndul că mi se va face „morală". Cobor cu liftul la etajul 26.

Am ajuns. Într-un hol mare, decorat cu tot felul de imagini anatomice și medicale, se află fișierul automat.

— Fișa XHM-32 ! rostesc eu, de îndată ce am ajuns în dreptul unui cilindru rotitor.

Un glas sec, de robot, îmi răspunde :

— Radu Soare, ai o întîrziere de patru zile și ești pe deasupra în recidivă. Data viitoare vei fi sancționat.

Exact cum mă așteptam ! Ce-ar fi răspuns la asta prietenul meu Vlad ? Încerc o ironie, deși sînt convins că față de mașină n-are nici un sens :

— „Sancționat", automatule, și cum anume ? Poate că-mi veți interzice accesul în centrul sanitar și mă veți trimite să joc baschet. Rău n-ar fi, dar n-am decît o înălțime de 1,78. Or, la baschet, dacă nu treci de 1,90 metri, știi și tu...

Spre surprinderea mea, automatul răspunde :

— Mai multă seriozitate, Radu Soare !

— Bravo, papagal evoluat ! replic eu, mai mult din dorința de a rămîne cu ultimul cuvînt. Dar mașina reacționează și de această dată :

— Insultîndu-mă, insulți întreaga noastră rețea sanitară.

Felicitări ! Grozav se mai perfecționează de la o zi la alta mașinile astea ! Ca mîine o să înceapă să plîngă dacă le jignești, sau — după dispoziție — să-ți ardă o palmă. Pe cînd însă mașini care să răspundă la o glumă printr-o glumă sau care să-ți descrețească fruntea povestindu-ți anecdote ?

— Poftim zarul ! spune acum fișierul vorbitor. Du-te în cabina 3 156 D.

Un obiect galben, cubic se rostogolește, printr-un jgheab, pînă în fața mea. Îl iau și pornesc din nou spre ascensor. Acum trebuie să urc opt etaje. În drum spre cabina indicată, simt din nou, pentru prima dată astăzi, mîncărimi în mîna dreaptă, apoi și pe piept. Ce naiba ! ? Vreun păianjen care s-a strecurat pe nesimțite sub cămașă...

Mă așez pe scaunul din fața bioanalizorului și introduc zarul într-un orificiu pătrat. Acest zar reprezintă de fapt întreaga mea „istorie medicală".

Aplec capul înainte, lipindu-mi fruntea de un arc metalic. Întind mîna spre o deschizătură a combinei și o las într-un lăcaș anume pregătit. Acum robotul medical poate să mă examineze.

Un zbîrniit uşor arată că instalaţia lucrează din plin. Maşina mă studiază din toate punctele de vedere — îmi ia temperatura, îmi analizează sîngele, îmi face electrocardiograma şi encefalograma, stabileşte ritmul proceselor vitale, metabolismul, caracteristicile principale ale funcţionării diferitelor organe, determină substanţele care îmi lipsesc şi cele care îmi prisosesc, măsoară tonusul meu nervos, determină nivelul şi însuşirile biocurenţilor pe care îi emit organele corpului meu ş.a.m.d. Totul sau aproape totul se descoperă şi deci se poate preveni în faşă.

Peste zece secunde, o bilă de mărimea unei nuci iese dintr-un orificiu al aparatului. Iat-o în faţa mea, pe o tăviţă, împreună cu un pahar de apă minerală. Îi sparg coaja subţire între dinţi şi înghit conţinutul, destul de gustos. Ştiu că acum „bilanţul" meu biologic se va îmbunătăţi, căci medorobotul mi-a oferit, într-un concentrat, tot ceea ce îmi lipsea. Presimt însă că va urma o uşoară dădăceală.

— Examenul medical s-a sfîrşit! începe, într-adevăr, maşina. Stare în general bună. Se vede efectul pozitiv al muncii perseverente şi al sporturilor practicate. În ultima lună — un oarecare exces de efort intelectual, care nu trebuie repetat. În ce priveşte analizele medicale au dat rezultate normale. Evită agitaţia. O viaţă mai ordonată, mesele mereu la aceeaşi oră şi, neapărat, minimum opt ore de somn.

— Mulţumesc! S-a sfîrşit?

— Nu! spune spre surprinderea mea medorobotul.

— Ce mai este?

— Vei rămîne sub observaţia noastră. Eşti suspect de un proces incipient de aldoză.

— Aldoză? Asta ce mai e?

— O inflamaţie a ţesuturilor superficiale, probabil de natură alergică.

— Şi ce trebuie să fac?

— Ţi-am şi administrat un medicament, foarte eficient, în amestecul pe care l-ai înghiţit adineaori. În afară de aceasta, peste trei zile revii neapărat la vizită.

— Atît de curînd?

— Dacă nu vii, te aducem.

— Nu-i de glumă! remarc eu. Am ajuns să trăim sub teroarea maşinilor!

— În folosul vostru!

Dau să plec, dar medorobotul mă mai întreabă:

— Nu simţi nimic deosebit?

— Mîncărimi! răspund eu, convins că arunc o vorbă la întîmplare.

— De cînd? mă chestionează maşina.

— De ieri seară.

— Unde te mănîncă?
— În brațul drept și pe piept.
— Ce s-a întîmplat ieri la complex?
— Am primit vizita făpturilor Clidei. Dar nu văd nici un fel de legătură...
Medorobotul nu comentează. Spune doar:
— Acum s-a terminat.
— Ba nu. Uite că acum continui eu: „Aldoza" de care vorbești are vreo legătură cu mîncărimile?
— Aldoza ta se manifestă într-o zonă mai întinsă decît mîncărimile. Am constatat-o, de pildă, și la urechea dreaptă. Dar este probabil cauza mîncărimilor. Dorești să mai comunici ceva medicului șef? mă chestionează mașina.
— Comandantul vostru e tot o mașină?
— Nu, e un om.
— Transmite-i un salut cordial de marinar și urări de succese tot mai mari în profesiune!
Liftul mă duce repede spre piața-terasă, unde mă așteaptă omnimobilul. O iau spre nord, deasupra văii Teleajenului. Zbor de data aceasta ceva mai spre apus și curînd sub mine se află Muntele Sfîntului Ilie. Cîteva minute mai tîrziu ajung peste depresiunea Cheii, o întindere netedă, cuibărită la poalele Zăganului.
Iată-mă înapoi la complex.
Pe terenul de volei mă întîlnesc cu Vlad. Și el are mîncărimi, dar i se pare ridicol să dea vreo importanță acestei bagatele. Cînd îi spun că medorobotul s-a declarat „îngrijorat", rîde în hohote. Formăm echipele și jucăm, bine dispuși. În cursul pauzei îi relatez pe larg despre cele aflate la centrul sanitar.
— Aldoză! exclamă el, cînd aude de diagnosticul prezumtiv care mi-a fost pus... Dacă ai da importanță tuturor fleacurilor ăstora, ai deveni ipohondru. Eu cred că mîncărimile sînt de origine nervoasă. Clidienii ne-au furnizat senzații tari. Și cum scoarța cerebrală hotărăște de fapt cam totul...
Partida de volei se desfășoară într-un ritm îndrăcit și mă face să uit cu totul de mîncărime. Abia seara, cînd mă dezbrac, constat că pe mîna dreaptă și pe piept mi-au apărut minuscule pete roșii, care alcătuiesc, prin alăturare, un soi de zone roz. Și urechea dreaptă mă mănîncă!
Chem la televizofon cîțiva colegi. Nu, n-au nimic similar. Unul dintre ei a auzit însă că la Divizia de Construcții trei inși au eczemă și mîncărimi. Vorbesc și cu Vlad. I-au apărut două pete mari, roșii, la subsuoara dreaptă.
Am oroare să fiu bolnav! Dar să sperăm că nu-i nimic serios și mai ales că nu voi ajunge sub oblăduirea medicilor.

3 august. Carantina

Vestea a căzut ca un trăsnet din senin.

Am dorit un cordon sanitar, o carantină care să ne ferească de turişti şi de alţi intruşi? Ei bine, s-a instaurat! Şi tocmai astăzi dimineaţă mă chemase Grig la telefon: voia să vină să mă vadă şi, evident, să viziteze complexul! Urma să sosească la prînz. Cînd colo, ordin: nimeni nu mai iese, nimeni nu mai intră, ca-ntr-o leprozerie...

A doua zi după vizita mea la centrul sanitar de lîngă Văleni, în complex mişună de oameni care se plîng de mîncărimi. Unii îşi rup pielea de pe ei scărpinîndu-se. Cîţiva fac chiar temperatură. La majoritatea celor atinşi pulsul este foarte accelerat şi o transpiraţie intensă îi face să sufere. În cîteva cazuri, la aceste simptome se adaugă violente colici de ficat şi vărsături. Doi cercetători au trebuit să fie internaţi în micul nostru staţionar.

Medicii complexului nu izbutesc să pună diagnosticul — fapt cu totul neobişnuit pentru vremea noastră. Medoroboturile sînt şi ele neputincioase. Au fost aduşi medici din Bucureşti şi din alte capitale ale Europei, dar fără folos. Un lucru este totuşi clar pentru toată lumea: fenomenele s-au ivit după vizita clidiană!

În mijlocul neliniştii produse de această maladie — o veste bună. Martin Onofrei a izbutit să producă pozviri cu înmulţire ultrarapidă, de 3—4 ori accelerată faţă de cea obişnuită! Deşi virusurile sale nu sînt încă de speţa P.G. 7 în deplinătatea ei, succesul obţinut are o mare însemnătate practică pentru „Operaţia Ciucaş“: înseamnă că atunci cînd vom avea în sfîrşit „pozvirul Tiberiu-Onofrei“, cum i se spune tot mai des în revistele de specialitate, procesul de producere a albuminei alimentare va putea fi mult grăbit. Noutatea a fost anunţată chiar de Adam Tiberiu, în cadrul unui consiliu ştiinţific (oare de ce consiliile se ţin acum mai des?!). Vrăjitorul l-a felicitat călduros pe Ursu.

S-a mai discutat despre progresele obţinute de Divizia de Construcţii, care a început să edifice, în stil mare, clădirile necesare viitoarei producţii industriale de P.G. 7: benzi de transport a albuminei virotice, linii automate de fabricare a produselor de consum, depozite, rampe de încărcare ş.a.m.d. Dar a prezentat şi el noi tipuri de alimente, de o mare complexitate, obţinute recent din pozviri cu diferite adaosuri. E vorba de alimente imitînd la perfecţie pe cele naturale: ouă, icre, stridii, biscuiţi, alune, zahăr, pastramă, frişcă şi altele! Dacă de gustat nu pot fi gustate, fiindcă adevăratul P.G. 7 nu există încă, în schimb mirosul mostrelor

care ne-au fost prezentate este foarte îmbietor. Dan visează să deschidă peste cîteva luni un „restaurant demonstrativ" lîngă Pasul Bratocea, unde cele mai reuşite dintre produsele sale vor fi oferite turiştilor. Cîţiva membri ai consiliului îl iau peste picior, dar Adam Tiberiu găseşte ideea excelentă. Mie, personal, restaurantul mi se pare un nonsens. Alimentele din P.G. 7 nu vor mai avea nevoie de „reclamă", cu condiţia să fie hrănitoare şi acceptabile ca gust.

Spre surprinderea mea, pe la sfîrşitul şedinţei îşi face apariţia fratele meu, Toma Soare. Intră abia trăgîndu-şi răsuflarea, scuzîndu-se că a întîrziat — ceea ce de fapt la el nu-i de loc neobişnuit. Se pare că a fost convocat de Adam Tiberiu, ca expert în agrochimie ; construcţia unor alimente sintetice cere rezolvarea de probleme chimice similare cu cele studiate de această ştiinţă.

Tiberiu este vizibil indispus de întîrzierea lui Toma, căci punctualitatea constituie pentru preşedinte un cult. Ca sancţiune, îi limitează fratelui meu comunicarea pe care urma să o ţină la un sfert de oră şi-l roagă să prezinte în scris eventualele considerente suplimentare.

Toma mă surprinde de astă dată plăcut. Vorbeşte interesant şi sistematic, prezentînd datele cele mai noi şi făcînd sugestii concrete pentru rezolvarea problemelor de prelucrare a albuminei sintetice. Niciodată nu l-am auzit desfăşurînd o argumentaţie atît de clară şi de precisă, expusă pe deasupra atît de însufleţit şi de frumos. Probabil că a făcut o „pasiune" pentru ideea creării alimentaţiei virotice şi cum el, spre deosebire de mine, e în toate un mare sentimental...

Cel mai entuziasmat este însă Dan. Ia cuvîntul şi cere Vrăjitorului ca Toma să rămînă timp de două-trei luni la complex, lucrînd în laboratorul său. Preşedintele se declară de acord, şi fratele meu acceptă, la rîndul lui, fără ezitare. De altfel, dat fiind carantina, tot n-ar putea să plece imediat. Va să zică, vom fi împreună ! Dan îl asaltează pe Toma cu zeci de întrebări, dar Tiberiu îl roagă insistent să le amîne pentru după şedinţă. Acum îmi dau seama că Dan şi Toma se potrivesc foarte bine. „Amîndoi sînt nişte exaltaţi" ! — va spune probabil în curînd despre ei Ursu.

Şeful producţiei staţiei pilot, Andrei Mereuţă, un individ slab şi osos, propune să se ia urgent în discuţie boala care s-a ivit, dar preşedintele ne uimeşte pe toţi refuzînd să o facă.

— Problema aparţine medicilor, argumentează Vrăjitorul. Sînt convins că totul se va rezolva cu bine şi foarte curînd.

— Probabil că n-aţi fost de loc incomodat ! observă, nemulţumit, cineva.

Drept răspuns, Tiberiu își descheie mîneca cămășii și pe antebraț apare o pată roșie, prelungă.

— Să nu dramatizăm excesiv lucrurile! spune el apoi, o expresie pe care nu i-o aud pentru prima dată. Activitatea complexului nu e doar cu nimic afectată...

De data aceasta, Onofrei e de acord cu el.

— Mult zgomot pentru nimic! spune Ursu, lapidar. Să ne vedem mai bine de treabă. Nu cred că mîncărimile au vreo legătură cu clidienii... Doar au fost și la Paris, și acolo nu se scarpină nimeni din pricina lor.

Fiul său, Vasile, este însă de cu totul altă părere. Nu ia cuvîntul, dar spune destul de tare ca să se audă: „Și ce-o să ne ajute politica struțului?"

Propunerea lui Mereuță e pusă la vot, dar punctul de vedere al președintelui întrunește o majoritate covîrșitoare. Și eu l-am sprijinit. Nu știu de ce, dar discutarea maladiei în consiliu mi s-ar părea că echivalează cu o îngenunchere. Ar însemna că recunoaștem că ne-a lovit o năpastă de care nu mai știm cum să scăpăm. Or, deocamdată, cel puțin, cei mai mulți dintre noi își continuă normal munca științifică în cadrul „Operației Ciucaș" și s-ar putea prea bine ca mîine-poimîine așa-zisa „aldoză", sau cum i se va spune, să constituie doar o amintire neplăcută, carantina să fie ridicată ș.a.m.d.

În orice caz, clidienii ne-au lăsat o „amintire" !...

Pentru prima dată ia cuvîntul și Anda Tiberiu, „regina noastră", cum a botezat-o Vlad. A fost invitată să prezinte un scurt referat despre perfecționarea studiului pozvirilor la microscopul electronic și se achită foarte onorabil. Vorbește cu prestanță, convingător. Se trece apoi la citirea unei scurte informări despre situația financiară a complexului.

În ce mă privește, contemplu spectacolul tragi-comic al efectelor subiective ale mîncărimilor. Unii le suportă cu stoicism, ca Vrăjitorul ; numai după mimica lor ghicești cîteodată că grozav ar voi să-și ușureze neplăcerea scărpinîndu-se în voie. Alții se scarpină pe ascuns, cu discreție, sperînd să nu se observe sau fac diferite mișcări ale corpului, care le sînt probabil de folos. În sfîrșit, sînt și alții care procedează deschis, cu îndîrjire, cum este, de pildă, Martin Onofrei, care e tot timpul cu unghiile înfipte în ceafă. Priveliștea ar fi destul de caraghioasă, chiar hazlie, dacă n-ar exista o oarecare teamă că lucrurile vor evolua rău. Oamenii aceștia, atît de culți, atît de serioși, mulți dintre ei specialiști de renume mondial, sînt parcă scormoniți de un curent subteran și nevoiți să se foiască asemenea unei turme de maimuțe atacate de un roi de insecte.

Vlad Chioaru termină un desen reprezentînd pe membrii consiliului în cele mai caraghioase poziții, luptîndu-se cu suferința lor. Dedesubt e scris, cu litere roșii: „Apocalipsul scărpinatului". Masa ovală a consiliului, scaunele, sticlele de apă minerală se scarpină și ele în desen. Iar undeva, în fund, pe pervazul unei ferestre, o făptură din Clida hohotește pînă ce din „oul" violet sare, cu scîntei, gălbenușul.

În sfîrșit, informarea financiară e gata, votăm cu docilitate și președintele ridică ședința.

Martin Onofrei, la care a ajuns tocmai desenul, îl contemplă îndelung, fără să clipească. Acum se apropie de Vlad. Pe fața lui — nici un surîs. Să se fi supărat?

— Tu știi că eu caut o logică în toate, Chioarule! începe el.

— Asta-i firesc și îmbucurător, aprobă Vlad. Chiar cînd e vorba de umor.

— Tocmai de aceea, continuă imperturbabil Ursu, vreau să aflu de ce m-ai făcut scărpinîndu-mă cu pseudopozi clidieni și încă cu zece tentacule! Dacă-i o ornamentație gratuită, n-are nici o valoare expresivă și te-aș sfătui s-o suprimi imediat. Caricatura înseamnă adevăr și încă într-o formă foarte acută, hipertrofiată.

— Să vedeți, lămurește mucalit Vlad, m-am gîndit că față de violența cu care acționați împotriva mîncărimilor, două mîini nu vă pot fi de ajuns. Folosiți deci cu încredere experiența înaintată a extratereștrilor...

— Cum de nu m-am gîndit la explicația asta, tinere!? Bine. Așa merge. Ne-ai prins pe fiecare într-o atitudine caracteristică. De mult îmi spuneam că ar trebui să deschizi o expoziție de caricaturi, care să schițeze istoria complexului. Numai proștii și vanitoșii se vor supăra, iar celor înțelepți le va fi de un real folos.

Ne răspîndim fiecare la munca lui. De fapt, situația nu poate fi considerată gravă. Din 483 de oameni care alcătuiesc personalul complexului, doar șase au afecțiuni mai serioase. Trăim și lucrăm mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Mulți regretă însă că tocmai complexul nostru a fost ales pentru nefericita vizită clidiană. Tiberiu are neîndoielnic o serioasă răspundere în această privință.

12 august.
Flagelul

Carantina mă indispune rău de tot. Din păcate, altă soluție nu a existat. Boala a atins peste 80 la sută din personalul complexului și e aproape sigur că este conta-

gioasă. Numărul cazurilor care au necesitat internarea a atins astăzi 58.

Spitalizarea se face acum într-un sanatoriu nou, care a fost construit într-o singură zi, prin telecomandă, de către OMCU (Organizaţia Mondială pentru Construcţii Ultrarapide). A venit şi o echipă voluntară de medici renumiţi, care va studia boala şi va îngriji de bolnavi. Sînt opt doctori, care completează grupul celor ce deserveau înainte complexul. Gestul noilor veniţi este foarte frumos, căci se închid cu noi în capcana în care sîntem prinşi.

Un alt sanatoriu, aflat în afara complexului, lîngă Văleni, adăposteşte şi izolează pe cei 82 de oameni care au avut ghinionul să ne viziteze după izbucnirea bolii. Majoritatea lor au de acum simptomele respective. Printre ei se numără însuşi Knut Jaspers, preşedintele Oficiului Planetar!

Dacă facem abstracţie de sentimentul neplăcut că nu putem părăsi complexul, nu ne lipseşte nimic. Zilnic, aerotransportoarele ne aprovizionează cu tot ce avem nevoie. Cînd asculţi emisiunile de radio, îţi dai seama că ne aflăm în centrul preocupărilor întregii lumi. Sîntem însă contaminaţi de o boală necunoscută!

Chiar cei care nu au o formă serioasă a bolii sînt chinuiţi tot mai rău de mîncărime în zonele inflamate şi au pe deasupra simptome caracteristice unei maladii de ficat (poate de aceea i s-a spus în ultimul timp maladiei „hiparinoză"). Şi fiindcă este vorba de o boală care afectează ficatul, am ajuns cu toţii nervoşi, iritabili, ceea ce duce la încordări şi certuri destul de frecvente.

Din păcate nu sîntem destul informaţi despre evoluţia maladiei. Astă seară vreau neapărat să aflu mai precis cum stau lucrurile şi de aceea m-am hotărît să mă duc la sanatoriu: printre medicii voluntari este şi un prieten al meu, hematologul spaniol Alfredo Doria.

. . . .

Sanatoriul nou este o clădire scundă, cu numai un etaj, finisată la exterior în culori pastel, plăcute şi odihnitoare. Portarul automat vrea bineînţeles să mă oprească, dar am o plăcere deosebită să-l păcălesc, cam în acelaşi fel cum am făcut-o mai de mult cu uşa încuiată a sanctuarului. De ce să nu intrăm aici? Poate ca să nu-i tulburăm pe medici în activitatea lor? Sînt însă sigur că Alfredo va fi bucuros să ne revedem. Numai să-l găsesc! Uşa unui salon de bolnavi se deschide. Doi oameni zac acolo, faţă în faţă, în paturile lor. Unul dintre ei are mari pete roşii şi cafenii pe faţă, celălalt este de o paloare îngrozitoare.

Uşa s-a închis şi grupul de medici ieşit din salon vine acum spre mine, de-a lungul coridorului. Alfredo Doria este printre ei. În sfîrşit m-a zărit şi ne îmbrăţişăm cu căldură.

— Bravo, Alfredo ! îi spun eu. Sînt bucuros că ai venit aici. Cavalerismul este la înălţime printre voi, medicii.

— Asta ne e meseria ! spune el, modest. Şi adaugă : Vrei probabil să afli veşti, nu-i aşa ?

— Fireşte ! confirm eu.

— Perfect. Într-o jumătate de oră, contravizita se va termina. Aşteaptă-mă în cabinetul meu, la camera nr. 23.

Cabinetul lui Doria este o cameră mică, plină de reviste medicale şi aparate. Îmi recunosc prietenul în ordinea exemplară care domneşte aici. Ca să nu mă plictisesc, dau drumul radioului-inel.

În acest punct al relatării se situează însemnarea privitoare la „bolnavul evadat", care precede aceste amintiri şi care m-a îndemnat să le aştern. Nu voi reveni asupra ei, căci sînt încredinţat că oricare dintre cititorii „pseudojurnalului" meu va şti s-o integreze în istorisire.

. . . .

Alfredo e acum în faţa mea, în cabinet. Îşi ridică fruntea şi zîmbeşte. Are o faţă rotundă, jovială. căreia mustaţa subţire îi dă o notă aparte. Ochii mari, albaştri, exprimă candoare şi generozitate.

Avem atîtea lucruri de discutat, despre prieteni, despre munca fiecăruia, despre proiectele de viitor ! Cum este şi firesc, ajungem însă curînd la „hiparinoză".

— Maladie necunoscută, agent patogen cu totul neobişnuit ! rezumă Alfredo situaţia. Maşinile şi oamenii sînt la fel de neputincioşi.

— Observaţia clinică ce spune ?

— Sînt afectate în primul rînd ficatul şi vezicula biliară. Avem două cazuri în care s-a ajuns la icter.

— Şi care e evoluţia ?

— În cel mai bun caz, staţionară. Nu am obţinut încă la nici un bolnav vreo ameliorare. Căutăm să întărim organismul şi să aplicăm un tratament simptomatic ; ungem, de pildă, regiunile inflamate cu substanţe calmante. Uneori evităm agravarea.

— Şi tu crezi că clidienii ne-au adus boala ?

— E plauzibil. În orice caz, o legătură trebuie să existe...

— Aţi încercat inocularea bolii unor animale de experienţă ?

— Li s-a injectat sînge de bolnav. Dar boala nu s-a transmis... Boli dintre acestea, continuă Alfredo, se sting uneori tot aşa de repede cum au apărut. Trebuie să-i descoperim originea cît o avem sub ochi, pentru ca s-o prevenim pe viitor.

— Să sperăm că atunci cînd veţi avea rezultate concrete şi importante o să le comunicaţi tuturora...

Pe scurt, care sînt după părerea ta perspectivele?

— Perspectivele? În secolul XXI o boală nu poate rămîne mult timp un mister. Problema este cît va dura pînă ce-i vom da de hac. Asta depinde în primul rînd de noi, de medicii cercetători...

Alfredo îmi vorbeşte apoi amănunţit despre investigaţiile întreprinse pînă acum. Mare lucru nu s-a prea realizat.

14 august. „Contraofensiva" psihică

Evenimentele se precipită.

Astăzi, la ora 5 dimineaţa, Dan mă trezeşte din somn, chemîndu-mă la televizofon. Radioul a anunţat o veste importantă şi îngrijorătoare: hiparinoza se extinde în afara complexului nostru!

La Centrul de comandă a vremii (C.C.V.) de lîngă Benghazi (Libia), au fost înregistrate ieri 12 cazuri! Or, tocmai la C.C.V.-Benghazi s-a dus, de la noi, delegaţia de clidieni. Deci e limpede că clidienii sînt cei care ne-au adus nenorocirea! Dar cum? Bineînţeles că s-a instaurat şi la Benghazi carantina şi acum va începe, fireşte, „vînătoarea" după toţi cei care au fost în ultimele două săptămîni la C.C.V. şi pot fi deci presupuşi contaminaţi.

Aş vrea, Grig, ca, parcurcînd aceste rînduri, să-ţi dai seama de toată grozăvia pe care a reprezentat-o hiparinoza. Complexul era punctul cel mai grav lovit şi nu ştiam ce se va întîmpla de acum înainte. Poate că îmbolnăvirile de la Benghazi reprezentau începutul răspîndirii bolii pe întreaga planetă. Nu ne găseam oare la începutul unei mari calamităţi, a unui flagel care avea să cuprindă continentele, asemenea ciumei sau holerei de altădată?

La sanatoriul nostru sînt internaţi acum 121 de bolnavi, un sfert din efectivul complexului! Cîţiva dintre ei au ajuns într-o stare foarte critică, medicii înclinînd spre grefarea unui ficat sintetic. S-au produs şi cîteva cazuri inexplicabile de orbire — să nădăjduim temporară.

La masa de prînz se nimereşte să stau lîngă Alfredo. Oboseala e vizibilă pe faţa lui şi, din cînd în cînd, buzele i

se mişcă fără să rostească vreun cuvînt: admonestează interlocutori necunoscuţi mie, vorbind singur.

— Bolnavii noştri sînt tot mai dificili. Nervii le sînt zdruncinaţi, îmi mărturiseşte el. Nu ne ascultă, sînt mereu nemulţumiţi, se iau la hartă între ei...

— Medicii sînt toţi atinşi?

— Alaltăieri s-a îmbolnăvit şi ultimul medic. Din 11 doctori, cinci au forme acute, aşa încît nu mai pot să-şi facă meseria. Mîine mai vin încă trei medici voluntari.

— Şi cercetările? mai întreb eu.

— Am reuşit în sfîrşit să transmitem boala unor şoareci albi, la care vom experimenta diferite tratamente.

— Mîncărimile apar şi la animalele bolnave?

— Fireşte, cu tot cortegiul de simptome. Inflamaţii, mîncărimi, o degradare progresivă a ficatului, confirmată în mod cert de primele autopsii.

Privesc în jurul meu. Oamenii de la mese au o expresie chinuită. Sînt foarte palizi şi consumă în silă mîncarea.

— Icter? îl întreb pe prietenul meu, arătîndu-i cîteva chipuri galbene.

— Mai precis subicter! observă el, urmărindu-mi privirea.

Sînt obosit.

— Mă duc să mă culc, Alfredo. Un obicei cu totul nou la mine. După masă făceam sport, dar de cînd cu hiparinoza simt nevoia să mă odihnesc...

— Te invidiez! zîmbeşte el. Peste exact un sfert de oră încep consultaţiile cu bolnavii nespitalizaţi. Şi cum tot complexul e bolnav, cu excepţia lui Iosif Gruia, cred că s-au format de mult cozi interminabile la toate cele trei cabinete.

În drum spre pavilionul unde locuiesc îl întîlnesc pe Dan. Mă convinge să trec, pentru „două clipe“, pe la el. Nu-l pot refuza. A vrut să-mi arate că pe balconul camerei cultivă, în mici lădiţe de pămînt, cîteva soiuri de plante alimentare. A obţinut roade destul de mari cu ajutorul acceleratorilor de creştere. Mă sfătuieşte să-l imit, ca un bun gospodar.

— Nimic nu-i mai important, cînd eşti bolnav, decît o hrană substanţială, comentează el.

...Întins în pat, mă străduiesc să-mi prefac oboseala în somn. Aşa, nemişcat, resimt însă şi mai tare mîncărimile. Pieptul, mai ales, mă arde îngrozitor. Îmi vine să mă scarpin, dar ştiu că ar fi şi mai rău. Mă apăs uşor, cu palma, de cîteva ori, în zona inflamată. Nu obţin însă decît o uşurare trecătoare. Încerc apoi să mă liniştesc aplicînd un lichid spumant, pe care mi l-a dat Alfredo. Senzaţia neplăcută se atenuează, dar nu dispare cu totul. Încep să simt furnicături şi în braţe, semn că şi acolo se va dezlănţui mîncărimea. În ficat s-au

pornit nişte junghiuri violente. De somn nu mai poate fi deci vorba! Ştiu ce am de făcut: voi lua diseară un somnifer puternic, pentru ca să am măcar o noapte liniştită.

Cobor pe aleea principală a complexului, cu gîndul să mă plimb. În televizofon răsună un apel:

— Eşti chemat la consiliul ştiinţific!

Cum de am uitat? Consiliul a fost anunţat încă de două zile. Tiberiu convoacă acum şedinţele săptămînal, de obicei miercuri, de fiecare dată la aceeaşi oră. Această regularitate vrea parcă să contracareze primejdia destrămării care ne împresoară.

De data aceasta se dezbate comunicarea unui colaborator al lui Adam Tiberiu, Ştefan Badiu. Printr-o modificare minimă a Pozvirului Tiberiu-Onofrei (P.G. 7), cînd acesta va exista în sfîrşit, Badiu consideră că se va putea obţine un virus de o mare eficienţă pentru accelerarea creşterii legumelor şi realizarea unor recolte sporite de 7—8 ori. Iau cuvîntul mulţi specialişti, dar am impresia că fiecare este cu gîndul la cu totul altceva şi nu e greu de presupus la ce. Cu toţii îşi exprimă părerea critică sau aprobă, argumentează abundent, dar cuvintele rămîn parcă suspendate într-o pîclă. Ce contează toate aceste docte „puncte de vedere" în plină dramă a hiparinozei?

Martin Onofrei tace cu încăpăţînare şi singura lui grijă pare din nou un scărpinat vizibil şi inestetic. Nu ştiu dacă e indiferent faţă de tot ce se discută sau mai curînd foarte abătut. In orice caz, gesturile îi trădează o mare nervozitate.

Toma lipseşte de la consiliu, deşi sînt sigur că a fost invitat! Ce-o fi cu el? De cînd a venit, a fost foarte activ, efectuînd lucrări şi prezentînd referate bine apreciate. Numai cu ideea carantinei nu se împăca de loc.

La sfîrşitul şedinţei ia cuvîntul Adam Tiberiu. Vorbeşte foarte convingător despre un subiect pînă acum ocolit, despre boală. Este vorba de eforturile pe care trebuie să le facem pentru a nu ne lăsa copleşiţi de hiparinoză. Începe prin a spune că principala armă de luptă este munca, activitatea ştiinţifică cea mai regulată şi perseverentă. Fiecare om, fiecare compartiment să se preocupe de continua înaintare spre obiectivele fixate. Acest lucru e important pentru a crea P.G. 7, dar şi pentru sănătatea noastră. Cine se lasă obsedat de boală se prăbuşeşte. După părerea lui Tiberiu, la sanatoriu nu s-au internat numai oameni fiziceşte foarte bolnavi, ci şi cei cuprinşi de „psihoza hiparinozei".

— Trebuie să lăsăm medicilor grija descoperirii cauzelor şi remediilor bolii, încheie el, iar noi să combatem maladia psihic. Să privim epidemia drept în faţă, fără să oprim nici o clipă mersul nostru înainte. Să ne propunem realizarea Pozvirului G 7

în termenul stabilit, adică în trei luni de acum înainte. O bătălie în a cărei victorie crezi cu fermitate este dinainte cîştigată, în timp ce şovăiala deschide drumul înfrîngerii.

Martin Onofrei bate nervos cu degetul în masă. Buzele i se mişcă de parcă ar şopti ceva. „Bine că nu ne cere să murim în picioare!" reuşesc eu să prind, la un moment dat.

De pretutindeni se aude „Sst! Sst!" Cuvîntul lui Tiberiu a făcut o puternică impresie. S-a deschis contraofensiva psihică împotriva hiparinozei...

19 august. Doi exaltaţi

Aventurismul fratelui meu s-a dat iar pe faţă. Deşi nu sînt bănuit deschis de complicitate, mulţi mă privesc chiorîş.

Toma a şters-o ieri, sfidînd carantina! Aşa se explică faptul că n-a mai venit la ultimul consiliu. Dan mi-a mărturisit candid că a ştiut de intenţiile lui şi n-a spus nimic nimănui! N-are dreptate Ursu cînd califică asemenea oameni drept exaltaţi?

De fapt, pentru cine îl cunoaşte pe Toma, deznodămîntul ăsta nefericit era de aşteptat. Cum să suporte el o claustrare atît de severă? Doar nu se împăca nici cu disciplina vieţii obişnuite!

Şi cînd mă gîndesc că alaltăieri discutasem cu el „preventiv", între patru ochi, şi-l rugasem „să nu facă vreo prostie". „Cum poţi să mă bănuieşti de aşa ceva? îmi replicase el ironic. Îţi jur că pentru mine un ţarc e cel mai atrăgător lucru din lume".

Acum este fireşte căutat pretutindeni. Aşa cum se pricepe el să se ascundă, nu va fi însă uşor de găsit...

Din nou mă conving ce bun organizator e Tiberiu. Nu numai că se ocupă mai mult ca oricînd de desfăşurarea activităţii fiecărui colectiv ştiinţific, dar dă acum o atenţie sporită recreării oamenilor în afara orelor de lucru. În ultimul timp s-a interesat personal de dezvoltarea diferitelor discipline sportive, de organizarea audiţiilor muzicale, de înzestrarea bibliotecii complexului cu cele mai noi cărţi şi reviste. Discursul Vrăjitorului de la ultimul consiliu ştiinţific a fost înregistrat de Dan, pe care ideile preşedintelui l-au entuziasmat, ca de obicei. I-a dat apoi o largă răspîndire, bineînţeles cu acordul lui Tiberiu. Acum toţi ştiu ce a spus preşedintele: s-a format un puternic curent de opinie pentru susţinerea „formulei" lui.

(Continuarea în numărul viitor)

Mărirea și decăderea Planetei maimuțelor

de **ION HOBANA**

Presa ne informează că, după **Planeta maimuțelor** și **Secretul planetei maimuțelor,** studiourile „20-th Century Fox" au produs un al treilea episod, intitulat **Fuga de pe planeta maimuțelor.** Mărturisesc că aștept să-l văd cu o sinceră îngrijorare, care nu se datorează vreunei aversiuni personale față de însăși ideea reluării pe ecran a unor teme sau personaje de succes. În definitiv, păstrîndu-ne oarecum în sfera fantasticului științific, **Logodnica lui Frankenstein** s-a situat la un nivel calitativ superior realizării anterioare a lui James Whale, prima dintr-o serie a cărei longevitate n-a fost și e greu de crezut că va putea fi întrecută. E adevărat că exemplele negative sînt mult mai numeroase. Filmul lui Inoshiro Honda **Godzilla,** care a rulat și la noi, a fost urmat de o avalanșă de pelicule cu monștri lipsite de ideea generoasă a prototipului și, în general, de orice interes artistic. Nu vreau de loc să spun că această caracterizare se potrivește și **Secretului planetei maimuțelor.** Dar reușita lui Ted Post este, după opinia mea, net inferioară celei a lui Franklin Schaffner. Și nu văd de ce l-am credita pe Don Taylor, regizorul celui de-al treilea episod, cu o performanță pe care nici renumele său artistic și nici, mai ales, pretextul filmului nu o prefigurează. (Cu toate că la conferința de presă pe care a dat-o cu prilejul celui de-al 9-lea Festival internațional al filmului științifico-fantastic de la Triest celebrul Arthur C. Clarke, întrebat fiind, susținea că **Fuga de pe planeta maimuțelor** e cel mai izbutit element al tripticului. Dar Clarke este celebru și pentru butadele sale...)

Oprindu-ne la lucrurile pe care le-am văzut, să facem o tentativă de a ne explica diferența de valoare dintre cele două episoade. În ceea ce mă privește, cred că ea se datorează, în primul rînd, diferenței dintre cele două scenarii. După cum se știe, **Planeta maimuțelor** este o ecranizare a romanului cu același titlu al lui Pierre Boulle. O ecranizare inteligentă, un model de transcriere cinematografică a unor virtuți literare, operînd prin eliminare, adăugire sau înlocuire, fără a trăda nici o clipă spiritul operei de referință. O pildă grăitoare o constituie soluțiile de final.

În roman, unde decăderea oamenilor e pusă pe seama automatizării exacerbate, care duce la atrofierea activității creatoare și a gîndirii, eroul izbutește să repare astronava și să evadeze. El se întoarce pe Pămînt și aterizează pe cosmodromul de pe care decolase într-un trecut incert. Se apropie o mașină, din ea coboară un ofițer, acesta întoarce capul și... e o gorilă. Îngrozit, eroul pleacă din nou, încredințînd Cosmosului — ca naufragiații de odinioară oceanului — o sticlă cuprinzînd descrierea peripețiilor sale. Sticla este găsită de doi tineri căsătoriți, Jinn și Phyllis, care-și petrec luna de miere în spațiu. Ei citesc manuscrisul tulburați, dar neîncrezători. La sfîrșit, Jinn își con-

vinge soţia că o asemenea poveste nu poate fi decît născocirea unui poet sau a unui farsor. „Apoi începu să manevreze diferite pîrghii de comandă, folosindu-şi cele patru mîini agere, în timp ce Phyllis, după ce-şi alungase o ultimă îndoială scuturîndu-şi cu energie urechile păroase, îşi scotea pudriera şi, avînd în vedere că pînă la astroport nu mai era mult, îşi împrospăta cu un uşor strat trandafiriu încîntătorul botic de cimpanzeu-femelă".

Această dublă poantă, eminamente literară, a fost înlocuită în film printr-o alta, eminamente cinematografică. Imaginea astronautului, care-şi blestemă semenii dispăruţi, în faţa a ceea ce a mai rămas din Statuia Libertăţii, are o deosebită forţă de impact asupra spectatorilor. Ea schimbă, totodată, retroactiv unghiul de vedere asupra întregului film: planeta pe care s-a prăbuşit astronava cu cei trei supravieţuitori este însuşi Pămîntul, trecut prin infernul atomic. O justificare într-un fel mai plauzibilă decît cea din roman a inversării raporturilor dintre oameni şi maimuţe.

Dar filmul nu se distinge doar prin căutarea unor soluţii noi, mai adecvate specificului celei de-a şaptea arte, ci şi prin păstrarea şi adaptarea inspirată a elementelor care dau strălucire modelului livresc. O parte a criticii noastre cinematografice — pentru că au fost şi cronicari impresionaţi doar de efectele speciale şi de realismul măştilor de maimuţe — a remarcat insolitul metaforei, spontaneitatea şi profunzimea dialogurilor, meditaţia gravă asupra responsabilităţii omenirii faţă de propriul său destin. S-a subliniat în mod deosebit succesul înregistrat în crearea unei lumi de coşmar convingătoare, din punct de vedere al adevărului artei, fără a abuza de spectaculos şi grotesc.

Din păcate, realizatorii **Secretului planetei maimuţelor** au fost handicapaţi, încă de la pornire, de lispa unui text de referinţă la fel de valoros. Intenţiile lor sînt şi de astă dată lăudabile, filmul constituind un avertisment împotriva urmărilor posibile ale cursei înarmărilor, ale precarului echilibru nuclear. Aş spune chiar că satira antimilitaristă este mai directă, mai violentă decît în primul episod. Dar tot timpul se simte că — vorbind la modul general — maestrul a fost înlocuit de un artizan. Însăşi descoperirea civilizaţiei postatomice sub scoarţa planetei nu ne mai provoacă şocul ineditului, fiind de mulţi ani un loc comun al literaturii ştiinţifico-fantastice. De altfel, aproape totul păcătuieşte prin repetiţie şi lipsă de originalitate. Asistăm la o nouă aterizare forţată, la o nouă aventură în oraşul maimuţelor, la o nouă înfruntare între gorile şi cimpanzei (secvenţa cu manifestaţia pacifistă nu-şi atinge scopul, fiind mai curînd ridicolă decît emoţionantă), la o nouă cavalcadă — cu aceeaşi Nova, dar cu un alt bărbat în şa... Amintirea primului episod se manifestă tiranic pînă şi acolo unde acţiunea capătă un curs mai deosebit. Mă gîndesc la scenografia aşezării subterane, dar edificiile prăbuşite în adînc nu mai au măreţia tragică a statuii pe jumătate îngropate în nisip, după cum nici interpretul lui Brent nu se ridică la nivelul lui Charles Heston.

Neavînd la îndemînă un subiect bine construit şi captivant prin el însuşi, realizatorii au recurs la ceea ce se cheamă „trucurile meseriei" pentru a solicita interesul spectatorilor. Filmul abundă în rezolvări facile, une-

ori de-a dreptul neverosimile (evident, în raport cu convenția inițială). Un singur exemplu : gorilele hotărăsc să invadeze „zona interzisă", cu toate că o cred pustie, neavînd cum să știe despre existența mutanților ; trupele ajung pe o cîmpie stearpă și generalul le ordonă să pornească la asaltul... vidului ! De altfel, pentru că ne aflăm la acest capitol „militar", nu pot să nu observ că puștile cu repetiție nu rimează de loc cu tunurile, desprinse parcă dintr-o gravură din secolul al XVI-lea. Pe de altă parte, se abuzează de scene tari, fimul este melodramatic acolo unde s-ar cere tensiune interioară și sobrietate. Nici dialogurile nu mai au strălucirea pe care am admirat-o în **Planeta maimuțelor**, filozofia lor implicită transformîndu-se într-o filozofare de o calitate uneori discutabilă.

Mă opresc aici, spunîndu-mi că tocmai atașamentul meu față de toate ipostazele fantasticului-științific mă face, poate, să exagerez. În definitiv, filmul merită nota de trecere, și prezența lui pe ecrane este justificată. Ceea ce nu mă împiedică să aștept cu îngrijorare episodul al treilea.

Poșta redacției

ADRIAN GENUNEANU (București). Povestirea trimisă pornește de la o idee nu din cale afară de originală, dar plauzibilă din punct de vedere științifico-fantastic : extratereștrii care vizitează Pămîntul sînt locuitorii lui dintr-o epocă „geologică". Pînă la urmă însă totul se distorsionează în mod neverosimil. Stilul este alert, deși cu înfiorătoare greșeli de... dactilografie. Reflectați la observațiile pe care vi le vom comunica. Pusă la punct, lucrarea ar putea fi citită în cenaclul de anticipație bucureștean.

MIHAI EREMIA (Ploiești). Probabil că talentul vă îndeamnă să intonați poeme în proză. Încercați totuși să scrieți și ceva mai epic și mai legat de profilul colecției.

DORIN BOILA (Mediaș). Tonul povestirilor dv. este atrăgător, deși, de fapt, în ele nu se întîmplă nimic într-adevăr interesant. Aceasta înseamnă că aveți talent. Concentrați-vă mai mult asupra ideilor și asupra acțiunilor alese.

KEKETE ALEXANDRU (Beiuș). Adresa pe care ne-o cereți am dat-o în colecție ; nr. 380 (15.IX.1970) la Poșta redacției.

HERMAN BRÜNEA (Iași). Povestirea dv. este nostimă și o reținem spre publicare.

ȘTEFAN GROZEA (București). Vă mulțumim pentru urări. Treptat, vom căuta să vă satisfacem dorințele pe care ni le-ați comunicat.

ARSINTE VASILE (Zalău, jud. Sălaj). Vom ține seama de sugestia dv. în măsura posibilităților.

DAN ALEXANDRU (Arad). Vă mulțumim pentru caldele urări și vă făgăduim că ne vom strădui să nu vă dezamăgim nici de acum înainte. Ne măgulește ceea ce ne scrieți : „Colecția de povestiri S.F. este singura mea colecție preferată", dar știm că la noi există și alte colecții care merită să fie la fel de îndrăgite (de exemplu „Biblioteca pentru toți"). De aceea credem că un mai mare elogiu ne-ați aduce dacă ați afirma că ne apreciați, fiind totodată un cititor asiduu al colecției în care apar capodoperele literaturii universale. Probabil că orgoliul nostru este excesiv, dar dorim să ne luptăm cinstit și temerar. În ceea ce privește jocurile trimise, vom reține cîteva în portofoliul nostru. Pe viitor însă, vă rugăm să desenați (rebusurile, copertele și celelalte jocuri) în tuș pe hîrtie albă.

DAN BRAȘOVEANU (București). Doriți să spuneți ceva, aveți fantezie, dar vă lipsesc uneltele de lucru ; citind cît mai multă literatură

științifico-fantastică, veți deprinde „tehnica" scrisului. Frecventarea cenaclului S.F. v-ar fi folositoare.

OCTAVIAN MIHUȚOIU (Brașov). „Orangeea romantică" nu este încă edificatoare asupra posibilităților dv., mai ales din pricina lungimii excesive. Ați imaginat prea multe acțiuni paralele (adesea interesante, dar incongruente între ele). Fraza dv. este de multe ori densă și conține numeroase imagini frumoase, dar, în general, stilul este dezlînat. Dacă ați concentra povestirea la o treime din numărul de pagini actual, cu aceleași idei, dar mai legate între ele, credem că v-ați apropia de o variantă publicabilă.

DAN CRACIUN (Sibiu). Desenul celor trei caricaturi este remarcabil, poantele sînt însă fie tocite, fie fumate... Nu pierdeți nădejdea!

NICOLAE CATERINIUC (Prahova). Forma (grafică) a caricaturilor dv. ar merge, dar ele nu se află încă în formă (de publicare). Mai încercați.

I. M. VINTILĂ (comuna Tălmaciu, jud. Sibiu). Deocamdată vă preferăm talentul de caricaturist.

MATE ȘTEFAN (Arad). De vreme ce ne spuneți că „lucrarea scrisă de mine a avut mare succes atît în clasa mea cît și în tot cartierul în care locuiesc", ne-ați trezit curiozitatea. Trimiteți-ne-o, dar fiți atent și la... fleacuri. Un singur exemplu: ne scrieți: „Lucrarea mea este de 180 de pagini de caiet normal (cu 1,10 lei), dictango". Dictango sună foarte cantabil, dar corect este: dictando.

GH. OPREA (Cîmpina). Intențiile dv., în cele două lucrări trimise, sînt, poate, poetice, dar n-ați reușit încă să străbateți norii unui obișnuit lirism pînă la înaltul podiș al unei acțiuni autentic științifico-fantastice. De pildă, în „Muzica sferelor", nu vă urniți de la locul comun. La dv., un fizician aflat pe un asteroid, construind o piesă specială și anexînd-o radioreceptorului, izbutește să capteze și să înregistreze muzica provocată de stelele și planetele intrate în rezonanță în calea luminii. Din punctul de vedere al explicației „științifico-fantastice", preferăm în locul „acelei piese speciale" și al „rezonanței" stelare în calea luminii (?!) ideea simplă și profundă a Valentinei Juravliova, care, în „Rapsodia stelelor" (vezi colecția noastră nr. 123/1960) observă că în sistemul periodic proprietățile elementelor se repetă din opt în opt, adică din octave, ca în muzică, și astfel eroina povestirii ajunge să traducă niște spectrograme receptate din Cosmos în corespondentul lor muzical! În ceea ce privește transpunerea artistică a unei muzici a sferelor, o preferăm pe aceea a lui Mihu Dragomir din nuvela „Pe lungimea de undă a Cosmosului". Poeziile pe care ni le-ați trimis se află deocamdată în stare magmatică. Se străvede o intenție de profunzime, dar ea nu depășește stadiul unei ebuliții verbale. Adevărata cristalizare n-a început. Mai încercați.

ANGHEL CONSTANTIN (București). În ciuda titlului amețitor, „Învîrtirea spre negru" ne-a făcut o bună impresie. Stăruiți pe drumul ales, dar puneți mai multă claritate și forță în finalul povestirii. Cenaclul SF din Capitală ar fi bucuros să vă numere printre membrii săi.

CORNEL STERIAN (București). E posibil să aveți talent. Deocamdată însă ați însăilat pe o canava nu prea nouă o povestire cam neverosimilă, deși pe alocuri antrenantă. Totul depinde de pasiunea cu care vă veți îmbrățișa hobby-ul literar, de seriozitatea cu care veți rezolva numeroasele și spinoasele probleme (mari și mici) ivite în calea oricărui scriitor al anticipației.

MARIN CORNEL CHIOREAN (Cluj). Am reținut spre publicare caricatura dv.

DAN DANIEL (București). Mulțumim pentru urări. În privința caricaturii „personale" pe care ne-ați trimis-o, mărturisim că ea ni se pare atît de personală încît hazul ei l-ați ținut numai pentru dv.

EMIL BOGOS (Suceava). Din patru caricaturi am reținut una. Ne-am fi așteptat la mai mult din partea unui maestru. Dar poate e și vina noastră că nu putem urmări întotdeauna me(a)ndrele umorului dv.

Prof. Gh. I. CĂPITAN (Arad). Vă mulțumim pentru urări.

RADU STĂNESCU (Moinești), ACHETRĂRIȚEI EUGEN (Rîmnicu-Sărat), IVAN STANOIEV (Timișoara), ROTARU MIHAI (Aiud), ION TRANDAFIR (com. Crevedia Mare). Încă nu.

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

• NOIEMBRIE 1971
PREȚUL 1 LEU | 41007